

Kísérő

A VÁCI EGYHÁZMEGYE KÓRHÁZLELKÉSZI SZOLGÁLATÁNAK LAPJA

Nyári meleg közeleg

Gárdonyi Géza: Ének a Holdhoz

Köszöntlek, halvány szép fehér királynő,
Köszöntlek, szelíd nyájas holdvilágom!
Tiéd a föld, a rét, a tó, az erdő,
Tiéd az árny, a csöndesség, az álom.
Mikor az égnek kéklő magasságán
Leomlik finom, ezüst fátyolod,
Tündöklő kedves isten-arcod látván,
a mindenségnek szíve földobog.
Új fényre lángol a csillag az égen.
A fák egymásnak súgják a neved.
S a vadgalamb az erdő kebelében
Hozzád a ringó lombról fölnevet.
A mezők, erdők milliárd virága
Feléd fordítja illatos fejét;
A gyönyörben, hogy lát, reszket a nyárfa,
S a nádak ezre meghajlong feléd.

A tó tenéked tükröt tart remegve,
S te leemelve aranykoronád,
Kibontod. - reá jósággal nevetve, -
Sugárzó hajad lengő sátorát.
A fűz a parton rádmélázva áll.
A sás térdelve hajlik le eléd.

A fülemüle a hársfa-lombra száll,
S elkezd hozzád édes énekét.
Mi szép is vagy te! Mindenki szeret,
Mindenki csupán mosolyogni lát.
Békeangyalként jársz a föld felett,
Fehér királynő, kedves holdvilág!
Én is szeretlek! Mért? Nem tudom én!
Boldog félálom mámorával nézlek,
Az én szívem is tükröd Égi Fény!
Te kedves jóság! te tiszta ígézet!
... Mikor belépsz a felhő-palotádba,
Az éj beborul: minden bús, setét.
A mezők, erdők millió virága
A fűbe hajtja harmatos fejét.

„Játékaidat elvehetik, ruháidat, pénzedet is elvehetik mások. De nincsen olyan hatalma a földnek, amelyik elvehetné tőled azt, hogy a pillangónak tarka szárnya van, s hogy a rigófütty olyan az erdőn, mintha egy nagy kék virág nyílna ki benned. Nem veheti el senki tőled azt, hogy a tavaszi szellőnek édes nyírfaillata van, és selymes puha keze, mint a jó tündéreknek.” (Wass Albert)

Egy utazó beszámolójában olvastam a következőket.

Több napos megerőltető gyaloglás után indiánjaim, akik a málhát cipelték, leültek az őserdő szélén, és semmi pénzért nem voltak hajlandók tovább menni. Béremelés, húskonzervek, könyörgés és szemrehányás mindhiába volt. Végül közölték velem különös magaviseletük okát.

Azt állították, hogy a lelkük a nagy iramban lemaradt, nem tudta a gyaloglás tempóját követni. Ezért ők most csendesen leülnek, és megvárják, amíg lemaradt lelkük utoléri őket.

Ezek az indiánok jobban értettek lelkük gondos ápolásához, mint mi. Pedig nem volt alkalmuk mélyenszántó előadásokat hallgatni, vagy lélektani tanulmányokat folytatni. Nem abból fakad-e a mi

nyomorúságunk, hogy lelkünk a hétköznapiok tülekedésében és rohanásában messze lemaradt mögöttünk? Nem kellene-e nekünk is alkalmat adni a lelkünknek, hogy „utolérjen” bennünket?

Az esti órákban, amikor naponként megállunk Isten előtt, vasárnap vagy szabadság idején várjunk elcsendesedve, amíg lemaradt lelkünk újra „utolér”.

Mese egy kicsi kézről

Volt egyszer egy kicsi kéz. Egyik reggel úgy döntött, hogy valami hasznos dolgot fog tenni. Segíteni fog másoknak, másokon. Már épp indulni készült, amikor a kicsi láb így szólt hozzá:

- Ne menj egyedül, várj, én majd elviszlek!

- Rám is szükségetek lesz, ha beszélni kell. – mondta a száj, és ő is menni akart.

- De hogy fogjátok meglátni a szenvedőket, ha én itthon maradok? – kérdezte a szem és ő is csatlakozott a többiekhez.

A kicsi szív nagyot dobbant. Mivel ő volt a legérzékenyebb mind közül, el is szomorodott, hogy őt nem is hívják. Meghallotta a fül a kicsi szív sóhaját, s ezt mondta.

- Én hallom a sóhajokat, és azt is, ha valaki sír. Én is veletek megyek. De a kicsi szív nélkül nem mehetünk sehova. Ő az, aki együtt tud érezni a szenvedővel.

- Menjünk együtt! – jelentette ki örömmel a kicsi kéz. Milyen jó, hogy nem kell egyedül menjek, gondolta magában, és boldogan útnak indultak.

A szem már az első utcasarkon észrevett egy koldust. Szólt a lábnak, hogy álljon meg.

A szív megremegett, mikor látta a didergő koldust.

- Nincs pénzünk!- ijedt meg a kéz. Nincs mit adjunk neki.

- Bújjunk oda hozzá jó szorosán és melegítsük meg!- javasolta a szív nagy örömmel.

Így is tettek. Megmelegítették a koldusnak nem csak a testét, hanem a lelkét is a szeretetükkel. A koldus hálálkodott. A fül elmondta a többieknek, a koldus szavait. Nemsokára továbbmentek.

Az utca túloldalán a szem megpillantott egy öreg nénit, aki meggörnyedt a sok csomag alatt. A láb odafutott, a kéz pedig átvette a

teher felét. A nénike mosolygott, a kicsi szív erre nagyot dobbant. Hazakísérték. A nénike nagyon hálás volt.

Épp haza indultak, amikor a kihalt utcán, a járdaszélén ülve, a szem egy gyermeket pillantott meg.

- Odamegyek.- mondta a láb.

- Sír! – mondta a fül

- Miért sírsz? – kérdezte a száj.

- Már nincs senkim! – zokogta a gyermek.

A szív nagyon szenvedett.

- Elkéstünk!- kiáltott a kéz.

Odakuporodtak a gyermek mellé. Nem tudtak adni semmit neki. De a kicsi szív nagyon SZERETETT. A kicsi szem KÖNNYEZETT. A kicsi fül és láb CSENDBEN ÜLTEK. A kicsi száj HALLGATOTT. A kicsi kéz MEGÖLELTE a gyermeket. És együtt ültek az utca kövén!

Somogyi Imre **Pünkösd napja**

*Aki nem tud a hit szárnyán
A magasba szállni,
Nem is tud a Megváltónak
Szentlelkére várni.*

*Ó, emberek! Krisztus nélkül
Mit ér ünneplésetek?
Nincs ott pünkösd, nincs ott
áldás,
Ahol nincs Szentlélek.*

*Azért tehát Őt várjátok!
Őt várjátok, – eljő
Hittel égő lelketekbe,
Mint a nyári szellő...*

*Eljön Krisztus szeretettel,
Eljön Szentlelkével,
Ha várjátok s imádjátok
Pünkösdi reménnyel!*

*Megtelik a szív és lélek
Nemes indulattal,
Ha bevonul oda Krisztus
Teljes diadallal.*

*Csak úgy lehet pünkösd
napja
Áldás, öröm, béke –
A győzelmes, igaz hitnek
Gyönyörű pecsétje!*

A lapot írják, szerkesztik a Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálatának munkatársai.

Felelős: Dr. Faragó Artúr egyházmegyei kórházlelkész.

Vác, Migazzi tér 1. ☒ H-2600 Vác, Pf. 167.

☎ (+36)27/814-114 ☎ (+36)27/814-101 ✉ iroda@korhazlelkesz.hu 🌐 korhazlelkesz.hu